

ÚJSÁGVÁRI

1998. november

Babfőzelék, mákos csík: Újságvári dejtő lap!

ÁRA CSAK

FT (=20)

Bea-vatta

A Nap selymesen csillogott azon a délutánon a kristálytisza ablakokon keresztül a díszes terembe. Egy szép rendezvénynek nézhettünk elébe, ami majd azután következett, de előbb mi odaértünk. Éppen egy pillangóról ábrándoztam: – De jó volna egy pillangó! – de közbeszólt valaki. Szeretettel köszöntötte engem, és a többi kispajtást a műsorvezető bácsik, és azt mondták, hogy a gólyabált ünnepélyesen megnyitottnak nyilvánítják. Az igazgató úr nem tartott beszédet, és Beethoven Egmont-nyitánya sem hangzott el.

Most állást kéne foglalnom a műsor milyenségéről, de nem teszem, hiszen egymagam nem képviselhetem a nagyközönség véleményét, ezért megkérdeztem az utca emberét:

- Mit gondolsz a gólya-beavatásról?
- Hát.
- Köszönöm szépen.

A többségében szűkszavú vélemények nem sokat lendítettek előre a munkámon, így mégiscsak magamra hagyatkozhatom.

Rém meglepődtem, mikor egy igen elmés ötlet megvalósulásaként egy – diákéletben általánosan még nem látott – személyt fedeztem fel a zsűriben: a portás bácsit. Lám, végre nem csak az agresszív, iskolába betörni akaró szemtelen utcai pernahajdereket látja ezután bennünk, hanem "játékpajtásokat". (Ó, milyen szép, ahogy a játék gyönyörűsége emberszíveket hoz közel egymáshoz!!) No de felejtsem azt a pár rongyot, amit a 10. C-től kaptam, hogy szépet és kedvest írjak a gólyabea-vattás-ról. Én nem versenyeztem, nem is szerveztem, akkor meg mi a krumplicsokoládé? legyek elfogult??#@?? A többi pozitívumot a mostani feketepont-blokk után hagyom.

folytatás a 3. oldalon

Zsigeri állomány (belsősegek):

Gabi és Zsuzsi muzsikus testnevelője ➡ 10. oldal

Ideje lenne kikupálódni! ➡ 5. oldal

A focikedvelők közönsége: nő ➡ 12. oldal

Jónép meg a göré: DÖK + elnök ➡ 8-9. oldal

Nemesfém-csula, úrinyál ➡ 3. oldal

Túra a Bakonyban, vagy búra a ...? ➡ 11. oldal

Halál a májra!

Szeptember 18-án iskolánkat egy kajak világbajnok élsportoló látogatta meg. Az idén megrendezett szegedi kajak-kenu világbajnokságon negyedik aranyérmét nyerte el Hegedűs Róbert, aki Barok tanár úr meghívását elfogadva a 7. órában, a díszteremben rövid élménybeszámolót tartott a világbajnokságról, valamint elmesélte eddigi pályafutását és a jövővel kapcsolatos terveit. Ugyanezen a napon kezdődött

mel a SÁRA (a gyengébbek kedvéért, a Ságvári és Radnóti évek óta tartó ádáz csatájáról van szó), amelyen első úszóként szerepelt színeinkben (ennek ellenére mégis csúfos vereséget szenvedtünk). Mint már az előbbiekből írtuk, 4 aranyérmét, valamint 1 ezüstöt és 1 bronzot nyert. Az autogram-osztogatás után ránk is tudott szakítani néhány percet, így elrabboltuk egy interjú erejéig.

folytatás a 7. oldalon

MEGKÉRDEZTÜK

Douglas Bellt

**“ha a feleségem tejfölt eszik,
nem csókolom meg”**

Egy vadonatúj jelenség következik most az Újságvári több (mint 6) éves történelmében. Most ugyanis nem egy magyar tanárt, nem is egy magyartanárt faggatunk ki, hanem egy idegennyelvi lektornak szegezünk egy-két érdekes kérdést:

– Lektor úr, tetszik Önnek Magyarország?

– Igen, nagyon, de mivel messze van az otthonomtól, hiányzik a családom.

– Milyen gyakran jár haza Amerikába?

– Csak két évente sajnos, mert az útiköltség nagyon magas.

– Egészséges életmódot folytat?

– Nem, nincs időm rá.

– Sportol valamit?

– Hát nem igazán. Régebben teniszeztem, de most már abbahagytam.

– Milyen ételeket szeret?

– Kedvencem a mexikói konyha, de a magyar ételeket is szeretem, csak azzal az az egy gond van, hogy sokszor használnak tejfölt, amit utálok. Például

ha a feleségem tejfölt eszik, nem csókolom meg. De ha meg én iszom sört, akkor ő nem csókol meg engem.

– Milyen fogkefét használ?

– Jelenleg Reach (ez itt a reklám helye) fogkefém van, és hozzá a kedvenc fogkrémem, a Blend-a-med.

– Akar gyerekeket?

– Még nem, mert még én is gyerek vagyok. (29 éves – a riporter)

– Milyen munkát végezne szívesen?

– Legszívesebben egy "kávézó-könyvtár" nyitnék, mert nagyon szeretem a kávé és a könyveket.

– Mi volt a kedvenc tantárgya az iskolában?

– Én a humán tantárgyakat részesítettem előnyben, főleg az irodalmat. A matematika viszont sosem volt az erősségem. Egyébként szerintem $2+2=5$.

– Milyen zenét szeret?

Főleg az alter és a rock and roll-t szeretem. Nagyon tetszenek a gitár- és

a dobszólók. Kedvenc együttesem: The Verve és az R.E.M., viszont Zámbo Jimmyt, a dance, a groove és a ShyGys-féle zenéket utálok.

– Mit nem szeret magában?

– A lábfejemet, mert ronda, lapos, nagy, széles és hosszú!

– És mit kedvel magában?

– Nem vagyok olyan típus, aki odaáll a tükör elé, és közben azt mondja: "Hú, de szép vagyok!" De a szemem az tetszik, mert színváltó. Egyszer zöld, egyszer meg barna.

– Vannak titkos álmai?

– Vannak, de azok titkosak.

Idő hiányában sajnos nem tudunk mindent megkérdezni az angol anyanyelvű lektorunktól, amire kíváncsiak lettünk volna. Viszont Douglas szívesen válaszol nektek bármilyen kérdésekre, ami érdekelne benneteket (és nem intim).

Vivien és Nikolett

Nem fog az agyam!

Oké. Semmi pánik, csapd le a könyvet, kapj fel egy Újságvárit, és fúsd át az alábbi sorokat. Íme, egy mentőötlet, ha az íróasztal mellett főfájás gyötör, és enyhe émelygés fog el a könyvek és a füzetek láttán, itt az ideje, hogy kialakítsd saját tanulási hóbortodat. Igen, pontosan egy kis örültségre gondolok, ami megbolondítja a száraz, unalmas biflázást. Találj ki magadnak szeszélyeket, amelyeket az egyes tantárgyakhoz kapsz!

Van olyan osztálytársam, aki csak a szőnyegen fekvé tud verseket tanulni, miközben elgyönyörködik az asztal meg a székek lábaiban. Tudok olyan diákokról, akik csak radírt rácsálva képesek megoldani bonyolult matematikai feladatokat. Megint mások sétálva memorizálnak, esetleg tollkapokkal kopogtatnak szótanulás közben. Ezek a hasznos hóbortok felnőtt korunkban is elkísérnek minket. Figyeld meg anyut vagy aput, nem készítenek-e sormintát telefonálás közben? Számos művész és tudós is bevezetett ilyen furcsaságokat. Schiller például akkor lendült alkotó munkába, ha íróasztalán rohadt alma "illatozott".

Ezeknek a látszólag esztelen apróságoknak megvan a gyakorlati értékük. Nyugodtan a tanulás kellékei közé sorolhatjuk a józan kis örültségeket, hiszen éppen a segítségükkel lendülünk bele a munkába. Egy-egy ilyen tanulási hóbort megtakarítja nekünk a "bemelegítést", rögtön figyelemre sarkall bennünket. Túlzásba azért ne essünk, ha túl sok időt rabol el a ceremónia, akkor nem tanulni segít, csak az időt húzzuk vele. De ha kialakítasz egy ésszerű tanulási ritust, nem fogod megbánni.

Még valami. Igen, még valami lelombozza az embert házi feladat-készítés közben. A házi feladat. Mert az mindig rengeteg. Mint tudjuk, a matektanárnak a matek, a magyartanárnak a magyar, a biológusnak a biológia a legfontosabb. Valami már itt sincs rendben! Azt tanácsolom, ne ragaszkodj mereven a tanári utasításokhoz. Felesleges a józan eszünket szolgálatkészen a szegre akasztani. Mindig érdeklődési körödet, egyéni lehetőségeidet és képességeidet tartsd szem előtt!

Röfi

Aranyköpések

BÍRÓ ZSOLT:

„A vizgolyók szeretik egymás társaságát, és van lehetőség arra, hogy barátságot kössenek.”

„Szeles! Tudod, milyen kellemetlen, ha az ember tüdeje sípol? Ezt akarod?”

„Én ezt annyiszor próbáltam megmutogatni nektek.”

„A görbének milyen az alakja?”

„Ne kurkásszátok egymást!”

„A három hónapos kontaktlencsét meddig lehet használni? Én már három éve hordom.”

„Dalma, ekkora esernyőhöz már fegyverviselési engedély kell!”

„Jövőre fizika órán is bevezetem az óra slágerét.”

„Jó, hát akkor menjünk el...”

Vicc: „Ha egy szövetbaba elveszíti a kezét, mit vesz elő? ... Takarékszövetkezet.”

feleletről vélemény: „Ez olyan, mintha elméletben megtanulnád, hogyan kell csókolózni, aztán a talpán keresed az illetőnek.”

FRÖHLICH LAJOS:

„A szólás egy olyan mondat, amit úgy szoktak mondani.”

„ – Kislányom, éhes vagy?”

– Nem.

– Mert van egy krétám...”

„ – Mi a távolság?”

– Ponthalmaz.

– Ez olyan, mintha megkérdeznéd, milyen messze van Kecskemét, én meg azt mondanám: háromszög.”

” – Kislányom, fázol?”

– Igen.

– Na befűtsek?...”

BOGNÁRNÉ KOCSONDI ANDREA:

”Júlia egy tizennégy éves csitri volt.”

MÉSZÁROS TIBOR

”Bodrogi! Veled mostmár csinálni fogok valamit, de szó szerint!!!”

mondások: ”Messze van még karácsony.”

”Az élet kegyetlen.”

”BZZZZZZ! Lejárt az idő.”

CSIGÉR ISTVÁN

”Lóhere... nem arra a két kis zacskóra gondolok, ami ott fityeg a ló lábai között!”

”Elég, ha valaki ezt teszi magáévá.”

SZASZÁKNÉ TÓTH JUDIT

”Ez a hülyeség helyi koncentrációját mutatja.”

BLÁZSIKNÉ KARÁCSONY LENKE

”Kisfiam, ne bőfögg már be!”

gyűjtötte: Camy és IKON

Bea-vatta

folytatás a címloldalról

Tehát ami nem aktiválta tetszéscentrumomat: az a feladat, melyben vókmennel (pontosabban fülhallgatóval) a fülön kellett nótákat vokálisan visszaadni. Vélekedésem szerint katasztrófális kudarcba fulladt, de említhetném a "csúfos bukás" kifejezést is. Ez viszont, úgy gondolom, az elsős versenyzők szegénységi bizonyítványa. (Tisztelet T. B. kivétel úrnak.) Annyit viszont meg kellett volna talán tenni, hogy a közönség megtévelyedése előtt eiszorítják bennük a művészetet.

A ruhadarabok levetése elég szívtelen volt. Ha időre ment volna, a szegénylősebb diákbarátjaink intézhették volna úgy, hogy szemérmességüknek még megfelelő ruhamennyiség maradjon rajtuk. Így viszont saját maguk és az önző, éhes, kegyetlen közönség buzdításának kereszttüzebe kerültek ("Mi van, majom, nyuszi vagy???"), amely nem biztos, hogy (könnyes szemmel olvasandó) szép bejegyzéseket hagyott lelkük emlékkönyvében.

Most köpönyeg-fordítók, mert növekszik a szervezők vércukra. Szóval a határtalan csodák világába kalauzolt el annak a feladatnak az elkepesztő ötletessége, melyben legális módszerekkel hízni kellett. Csak *ép* azt nem tudom felérni *épp* ésszel, hogy miként hízt egyik versenyző több kilót.

A szakállasember-horgaszat már regebbi 5let, de

megvalósulása során izletes komikum vibrált a levegőben, mikor a horogra egy kedvesnek látszó csöves bácsi akadt. (Hajléktalanra gondolok, nem a vízszelőre) Úgy megőrült a zsenge közönség ovációjának, hogy alig akarta elhagyni a színt. Valóban. Ki tudja, hány év múlva örvendhet újra hasonszőrű megünneplésnek?

A tojás nadrágszárban való végigvezetése, a szájba történő tejfölcsoöpögtetés, a szőnyeg megfordítása az összes csapattag lába alatt (lelépés nélkül) a mérsékelt feladatokat képviselik. Szerintem ezek az igaziak egy gólyabálra. A durvábbakat elég későbbre hagyni, hisz van még minimum három évük! (Plusz ez.)

Szándékosan a végére hagytam azt a feladatot, amely több-kevesebb szövegérthetőségi problémával küzdve, de elég szépen valósult meg. A dicsőítő énekekre gondolok. Szigorú külsejű, ám annál érzőbb lelkű igazgató bácsink istenítése szenzációszámba menő hatással bírt. A mosolygós leányok jól koreografált és könnyfakasztó csattanóval végződő előadása után bizony előtört belőle gyermekszerető apa énje, és nem győzte mosolya mögé rejteni meghatódottságát.

Csudaszép pillanatok ezek. De mielőtt kipottyannának krokodilkönnyeim, avagy elpityverednék, netán itatnám az egereket, megyek, és harapok valamicskét.

Gori és Geri

Gólyalátta iskola

A sulim? Hát a Ságvári Endre Gyakorló Gimnázium. A nevét Szegeden nagyon jól ismerik, mégpedig nem is akármiről. Mint tanulmányi eredményekben nemcsak városi, hanem országos szinten is kiemelkedő, sportteljesítményekben eredményes, közösségileg összetartó gimnáziumot tartják számon.

Bár – ezt magunk között bevallhatjuk – az épület, ahová nap mint nap bejárunk, kívülről nem éppen nyújt üdítő látványt, dehát melyik iskola szép az oda

félelemmel teli pillanatukban gondolják.

Már a második-harmadik héten sok ismerős arcot lát az ember a folyosókon, a büfénél.

Ja, igen, hát a büfé! Úgymond a társadalmi élet központja az iskolában. Bármelyik szünetben végigcsorogsz (már ha tudsz!) a második emeleten. itt mindig olyan nagy a torlódás, hogy egy pár embert udvariasan – vagy udvariatlanul, ugyebár kinek hogy... – ar-

számítástechnika terem. Bármikor beteszed oda a csülkeidet, örülhetsz, ha találsz számítógépet üresen, ami mellé lecsücscsenhetsz, és kiélheted fanatikus kompjutermániádat.

Sajnos ezeken a helyeken kívül van még más is a suliban. Vegyük például a tantermeket. Ezeket kicsit könnyebb megtalálni, mert hogy elég sok van belőlük, lépten-nyomon beléjük lehet botlani – sajnos! A tantermek hangulata utánozhatatlan. Mindenkinek van olyan

terme, ahova egyszerűen gyűlöl bemenni. Vagy azért, mert az – bár csak egy ilyen van az osztályban – akit ki nem állhatsz, abban a bizonyos teremben biztosan Téged szúr ki, és melléd teszi le formás hátsóját, vagy azért, mert az a terem azt juttatja eszedbe, hogy ha felelni kell, biztosan a te nevednél nyílik ki a napló, hiszen a tanárnak – ki tudja, mi okból – éppen te nem tartozol a kedvencei közé.

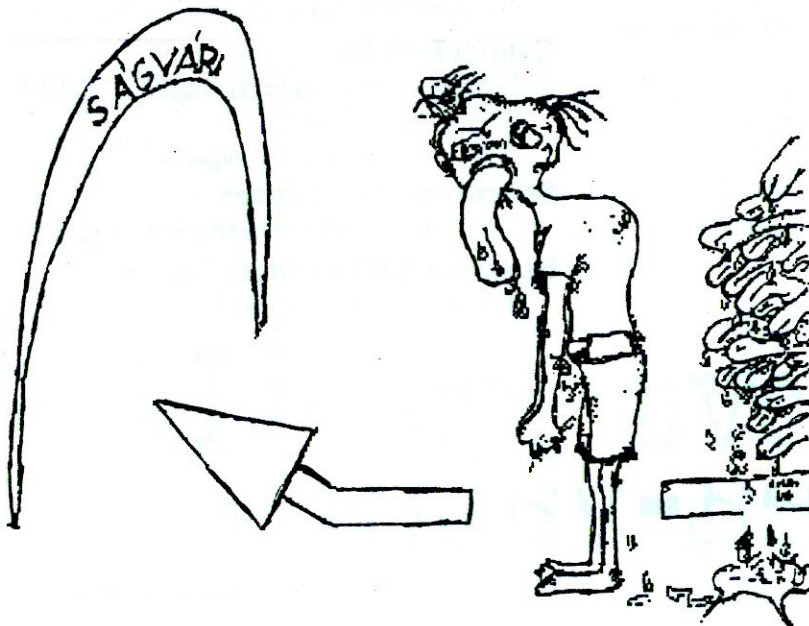
Azonban ezeken az órákon is túl kell esni, és akkor ismét kiszabadulsz a biztonság(?) jelentő folyosóra.

A tanári szoba előterébe lépve valahogy mindig valamiféle furcsa érzés szállja meg a tanácstalan diákokat, összeszorul a gyomra, és egyéb érdekes tünetek észlelhetőek, merthogy senki nem véletlenül jön ide. Legalábbis akkor már nagy a probléma, ha valaki ide is betér, véletlenül! De ki tudja?

Viszont ezeknek a nyomasztó érzéseknek pontosan az ellenkezőjét tapasztalhatod, ha kilépsz az udvarra. Itt már tied a pálya! Csinálsz, amit akarsz, az vagy, aki akarsz... (persze bizonyos határokon belül!)

A suli udvarra vezető kapujánál talán csak egy fantasztikusabb látvány van a gimiben, a bejárati kapu! Ha azon kilépsz, akkor már valóban tied a világ – iskolai szabályok nélkül.

Csoki

járó diákok szemében?!

És hogy mekkora!? Mire az ember elvergődik egyik tanteremből a másikba, eltelik a szünet, és becsöngetésre éppen beesik az órára; legalábbis jobb esetben. Na meg, olyan iskolahangulat van. Igen, erre mást talán nem is lehet mondani, csak azt, hogy iskolahangulat. Tömören összefoglalva így néz ki a Ságvári egy kívülálló szemével.

De hogy látjuk mi? Főleg az elsősök véleménye nyom sokat a latban, hiszen ők még nem szoktak bele a környezetbe, minden és mindenki új nekik. Pedig nem is olyan vészes, mint ahogyan néha a ballagó nyolcadikosok egy-egy

rébb kell "pakolnod", hogy eljuss a terembe, vagy csak egyszerűen arrébb-mehess pár métert.

Valahogy mindenkit idevonz valamiféle titokzatos bűverő, még azt is, akinek éppen nincs egy petákja sem – és melleleg türelme sem – arra, hogy beálljon a hosszan kigyózó sorba, és kakaócsigát, csokis fánkot vagy efféle isteni finomságot vásároljon. A büfé után a második hely, ahova igen lehetetlen bejutni, ha kis naivan azt mered feltételezni, hogy te vagy az első és egyetlen, akinek nincs jobb dolga délutánonként, mint hogy elmerüljön az Internet világában, az a

A két gimnázium megmérettetése vízen

• *egy új csapattaggal*

Gondolom, még emlékeztek arra az esős pénteki délutánra, amikor is a város két legjobb iskolája, nevezetesen a Ságvári és a Radnóti egymás ellen vízilabdázott. Több meccset is játszottak, de talán a legizgalmasabbnak és a legérdekesebbnek a tanári vízilabda bizonyult.

A Ságvári csapata kiemelkedő képességű és "összeszokott" tanárokból állott, úgy mint: dr. Kánitz József igazgató úr, Balogh Tamás, Tóth Károly, Barok István, Almási Attila, Bíró Zsolt és többek között Fröhlich Lajos tanár úrból.

Újoncként az ő dolga sem volt könnyebb a csapattársakénál. Egy igen harcias és kemény testnevelő tanárral kellett szembenéznie, név szerint Wirth Istvánnal, no de őtöle is sikerült elszednie a Nagy Vidám Vezérnek a labdát. Tehát Fröhlich Lajos tanár úrnak mind a védekezés, mind a támadás igazán jól ment, annak ellenére, hogy most vízilabdázott életében először. A tanárok éppen ezért őt többek között a vízbefúlástól féltették.

Hogy említsek egy példát a tanár úr megmozdulásaiból, íme egy igen szép mozdulata: eltalálta a kapufát. A labda per-

szte – sajnos – kifelé pattant. Nem baj, majd legközelebb.

Mint már mondtam, Fröhlich tanár úr igen pontosan passzolt. Egyszer az egyik ilyen labda – a mindig jó formában lévő – Balogh Tamás tanár úrhoz került, aki nem sokat vacakolva a labdával, bevágta azt a hálóba. Ennek láttán nagy öröm tört ki a lelátón – na meg a medence szélén – ott, ahol a ságvárisok szurkoltak. Kicsivel később megszületett a második gól is – szintén Balogh tanár úr segítségével.

A csapat másik legjobbja – dr. Kánitz József igazgató úr, aki a kapuban

védekezett, mentette meg a Ságvárit a vereségtől, ugyanis a végeredmény kettő-kettőre alakult.

A döntetlenhez méltóan kiegyenlített mérkőzést láthatunk.

Összegezve a történeteket elmondhatjuk, hogy a mi csapatunk jól szerepelt, s reméljük, hogy Fröhlich tanár úr ezennél oszlopos csapattagként fog pályára (vízre) lépni.

Szumel

Sikeres, fergeteges buli volt...

A tavalyi számunkban már közöltük a véleményeket a ságváris bulikkal kapcsolatban. Igaz, egy kicsit negatív oldalról szemléltük, de úgy érzem, igazságosan. Most viszont örömmel közölhetem veletek, hogy a fiúk, nevezetesen a 12. A-sok igencsak kitettek magukért. Igyekeztek mindent megtenni, amit megígértek. Pontosan miket? Talán ott kezdeném – ami szerintem az egyik legfontosabb –. hogy a teremnek mind a négy sarkában volt hangfal, aminek köszönhetően még a díszterem ajtajában is jól lehetett hallani a zenét. Zene: ezzel kapcsolatban is azt tudom mondani,

hogy a lehető legváltozatosabb volt. Azok kedvéért, akik netán nem voltak ott azon a bizonyos szerdai napon, elmondom, hogy többféle zenei irányzatot hallottunk. Volt rave, techno, romantikus zene. Na, meg persze a lassú számok. Igaz, ilyenkor kevesebben táncoltak a "táncparketten", inkább a szerelmesek, osztálytársak, közeli jóbarátok vagy esetleg az ismerkedni vágyók. Ezen romantikusabb számok után vége is lett a bulinak.

A zenén kívül volt még valami, ami nagyon tetszett: a díszítés. Az a néhány lufi kiváló játékszerű szolgált

azoknak, akik épp elfáradtak a táncolásban. Így a feldíszített teremben sokkal családiasabb volt a hangulat.

Utólag még annyit mondanék, hogy talán az szomoríthatta el a szervezőket egy kicsit, hogy a buli elején alig voltak a teremben, meg egyáltalán az iskolában. De ez csak az első fél órára vonatkozott, mert hogy a buli hatkor kezdődött, pontosan. Fél héttől már egyre többen és többen jöttek el, amikortól is beindult a tánc...

Azt kell mondanom, hogy összességében egy igen klassz buli volt. Elismerésem, fiúk, csak így tovább!

Szumel

Szív-doki

Szia Szív-doki!

Én egy elsős vagyok itt a Ságváriban. (Friss husi.) Rendkívül izgalmasnak, újszerűnek találok a gimnáziumi életet. Szerintem csodálatos lesz ennyi sok velem egykorú fiatal között eltölteni ezt a négy évet.

Eme rövid kis bevezető után elmondanám, miért is irtam neked. Először is azért, mert szeretek ismerkedni, másodszor pedig azért, mert néhány osztálytársam már több ízben felvetette az ötletet, hogy igazán elmehetnék egy orvoshoz. Ezt nem igazán értem, hogy miért mondják, de gondoltam, üsse kavics, így legalább két molylepkét ütök egy csapásra.

Mielőtt rátérnék a lényegre, pár szót mondanék magamról. Amióta az eszemet tudom, imádok tanulni. Egyszerűen vonzanak az új ismeretek. Egyaránt nagyon vonzódok a humán és a reál tárgyak felé is. Kedvenc tantárgyam a KÉMIA, FIZIKA, BIOLÓGIA, FÖLDRAJZ, MATEK. Otthon nagyon szeretek főleg barokk és reneszánsz szerzők műveiből olvasni. Kedvencem: Pázmány Péter: "Isteni igazságra vezérlő kalauz" című műve. Biztos olvastad te is. Hogy tetszett? Szabadidőmben előszeretettel tanulok előre, nagyon szeretem a periódusos rendszert tanulmányozni, könyvtárakba járok hetente három-négyszer, ha lehet, elmegyek a szüleimmel színházba.....

Kedves V. W!

Egészségedre! Ne haragudj, de nem tudtam végigolvasni leveledet, mert az egytizedénél valaki véletlen elszakította, és kivágta a másodikról. Ezért nem tudom sajnos, hogy hogy hívnak, de biztosan ráismersz a művedre. E néhány sor alapján is pontosan meghatározható a diagnózis. Ruklusz fittyendítisz. Nem tudom, ez milyen régen tart, de őszintén remélem, hogy az előjelek ellenére még nem vagy visszafordíthatatlan stádiumban. Kellő műszerek hiányában én nem tudlak kezelni, úgyhogy fordulj valaki máshoz. Addig is azt javaslom, minél kevesebbet beszélj, főleg magadról, és kerülj az érintkezést az emberekkel.

- Kérem a következőt!

Tisztelt dr. Szív!

Hozzad fordulok végső kétségbeesésemben. Te vagy az utolsó szál, ami még a földhöz köt. Az elmúlt hónapok alatt több szívspecialista kezelése alatt álltam. Szerintük endocarditis pszeludo lento-m van. Ez annyit jelent, hogy a születésem óta rendellenes szív működésem miatt a szívközeli főereim nagyon elöregedtek. Ezen már a szívatültetés sem segít. A többi orvos szerint még két-három hónapom van hátra. Ők javasolták, hogy keresselek fel, és kérem ki a véleményed. Kérlek, mondj valamit! Nagyon elkeserít a halál ily közelsége.

Köszönettel: B. R.

Kedves B. R.!

Mélységesen átérzem a problémádat. Eme rossz ellenére azért örülök, hogy ha kicsit későn is, de még épp időben hozzáam fordultál. Idő hiányában az egyetlen dolog, amit ajánlhatok, az az, hogy igyál sok citromos-mézes teát. Ez már sok páciensemnél bevált, úgyhogy jobbulást!

- Na még egyet!

Kedves Szív-doki!

Van egy furcsa visszatérő álmom. Azt szoktam álmodni, hogy egy műtőben fekszek, és éppen operálnak. Az orvosok elborzadnak a büztől, mikor felnyitják a mellkasomat. Ott egy kis, összeaszott, barna, diónyi szívet találnak. Ezt gyorsan kivesszik, és bedobják a szemetesbe. Ezután kerítenek egy grapefruitnyi, vörös, pulzáló szívet, és beoperálják a régi helyébe. Nem igazán értem, ez mit akar jelenteni. Szerinted ezt hogy kell értelmezni?

Háj, Géza!

Az álmok általában a tudatalattink működésének az eredményei. Véleményem szerint gyerekkorodban túl sok szívatültetésnél hospitáltál, vagy nemrégiben, talán most a nyáron egy zöldségesnél dolgoztál, s néhány nyugdíjasnak grapefruit helyett rohadt diót adtál el. Amit még elképzelhetőnek tartok, az az, hogy az álmodon keresztül üzen neked a szervezeted. Ez esetben azt javaslom, hogy haladéktalanul operáltasd ki magadból azt a diót, de grapefruit helyett inkább egy Duracell elemet ültetess be. hátha így majd végig tudod dobolni az éjszakákat, és nem zaklatsz engem a hülye álmaiddal.

Halál a májra!

◆ interjú Hegedűs Róberttel

folytatás a címloldalról

– Mi volt az első gondolatod, amikor beértél a célba?

– Van Isten! A verseny előtt nagy nyomás nehezedett ránk, mivel a barátok, ismerősök mind biztosra vették, hogy győzni fogunk.

– És hogyan ünnepeltétek meg a győzelmet?

– Természetesen fergeteges bulikat csaptunk. Egy bankettünk is volt a műjégpályán. Térdig gázoltunk a pezsgőben, a jelszó az volt: Halál a májra!

– A civil életben is szoktál inni?

– (nevetve): Néha felhajtok egy kis szilvapálinkát „doppingképpen”.

– Mi a kedvenc ételed?

– Túrós palacsinta - sok-sok mazsolával!!!

– Gondolom, elég sokat eszel, mivel ennyi sporthoz kell az energia. Meglátszik rajtad a fizikai munka hatása, egy csepp felesleg sincs rajtad. Tényleg, milyen izmokat erősít a kajak? (Fiúk, figyeljtek!)

– Leginkább a derék- és hátizmokat fejleszti, de az izomzatnál fontosabb az illóképeség. Persze előnyös, ha az embernek nincs sörhása.

– Ilyen nagy embernek (194 cm és 98 kg) jól állna a piercing. Nem gondoltál még rá?

– Egyszer kilyukasztották a fülem egy injekciós tűvel, és egy ideig hordtam fülbevalót is, de ma már nem. Amúgy nem tartom praktikusnak a piercinget, főleg nem a nyelvben. Képzeljétek csak el! Az ételdarabkák

de amint lehet, szeretnék családot alapítani.

– És most, a vb után, hogyan tovább?

– Vagy Pesten fogok továbbtanulni, vagy itt, a szegedi Juhász Gyulán szeretnék diplomát kapni rekreációs szakon.

Mivel az idő haladtával kísérője egyre gyakrabban bökte interjúalanyunkat oldalba, ezért már csak az Újságvárinak kértünk egy névreszóló autogramot, amit itt is láthattok. Szóval a beszélgetés már nem terelődött érdekfeszítőbb mederbe, és fájdalomtól elcsukló hangon vettünk búcsút. Robi az úszás után teljesen átadta magát a pihenésnek, és miközben ti, kedves olvasók, e sorokat olvassátok, ő már egy elegáns hawaii

ÚJSÁGVÁRI NAK!

Hegedűs Róbert

mindig csak belerakódnának. Egyébként is a sok karika nem az intelligencia fejlődését mutatja. (Az érintettektől elnézést kérünk - a szerk.)

– Hogyan tudod összeegyeztetni a magánéletedet az edzéseiddel?

– Pillanatnyilag nincsen barátnőm.

szállodában olvassa a pénzt, amit az éremmel együtt kapott, és ami bevallása szerint évekig elég lesz. (Hawaii-ra egyébként meghívásra megy.) Így hát a mi drága Robi barátunknak további sok szerencsét kívánva, csak annyival búcsúznánk: Aloha!

Sz.O.Sz.

Délutáni matinéni

Októbertől egy új kezdeményezésnek szenteltük tanúi mindazok, akik sűrűn betente) látogatták a Grand Café művészmozit. Egy régi ötleten alapuló, új arculatot kapó sorozat vette kezdetét október 13-tól. Ezen keddi napon inult be az új filmklub, melyben mindenki megtalálhatja a számára megfelelő műveket. A tervezett filmek közül ár megtekinthettük Greenaway Párna-nyvét, és Resnais talán legnagyobb kótását, a Tavalý Marienbadban-t. Am

még közel sem volt vége. A sorozat elindult, és lassacskán a közönség is gyarapodott. Október 28-án a klasszikusok közül vetítésre került Tarantino Ponyvaregénye. Természetesen közel teltház fogadta az új kor egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb filmjét. Most biztos családottak a krimi és a véres jelenetek kedvelői. Viszont még mielőtt elszállna az életkedvük, közlöm velük, hogy novemberben vászonra kerül Az óra körbejár

című Welles krimi. Ellenben a '46-ban készült filmet még megelőzi Godard Kifulladásig című remekműve. A sorozat záróakkordjaként pedig megtekinthetjük Gothár Péter díjnyertes filmjét, a Hagyjállógva Vászkát.

Ráadásul a filmklub a ságvárisok számára ingyenes, így minden érdeklődőt szeretettel várunk. Ám ha pénzt nem is, "diákot" hozzatok, hisz ez a belépőjegy a "képzelet világába".

Káté

DÖK-ös elnökünk, Gergő

Nekem erről a szóról, hogy DÖK, sokszor nem is tudom, mi jut eszembe. Hogy ezt a bizonytalanságot kiküszöböljem, megragadtam (és talán kissé ki is használtam) azt a lehetőséget, hogy meginterjúvoljam Telegdy Gergelyt, aki a DÖK elnöke, és egyben osztálytársam is.

– *Magyarázd el nekünk, mit is takar ez a szó: DÖK?*

– Olyan diákokból álló szervezet, mely a tanulók érdekeit képviseli, illetve a diákélet összehangolásában játszik szerepet.

– *Milyen érzés elnöknek lenni? Rejt ez magában plusz pozíciót, hatalmat?*

– Nem. Több munkát. Első számú emberként kell helyt állni, részt venni a diákönkormányzati munkában.

– *Milyen eredményeket értetek már el eddig?*

– Nehéz konkrét eredményekről beszélni. Próbáljuk a kompromisszumos megoldásokat keresni. Kézzel fogható

eredményünk talán az, hogy az idei évtől eggyel több iskolai bulink lesz.

– *Van olyan tanár vagy tanárnő, akit talán kiemelnél valamiért?*

– Hivatalosan kijelölt patronáló tanárunk Mészáros Tibor tanár úr, aki segíti és támogatja munkánkat.

– *A legutóbbi alkalommal miről szólt a megbeszélés?*

– Év eleji teendőkről, gólyabálról, gólyapróbákról. Szalagavató bálról, TÖTiDeEöSÁRÁ-ról, Ságvári Napokról és az aktuális problémákról.

– *Van valami ötleted a diákok számára, mellyel segíthetnék, talán megkönnyíthetnék a munkátokat?*

– Talán vegyék egy kicsit komolyabban, és ne nézzék le ennyire, hiszen ez nem csak annak a negyven embernek, hanem minden iskolánkban tanuló diáknak érdeke.

UNNA

Érettségítől felvételiig

Gondolom, sokatokat, de leginkább a negyedikeseket érdekli, hogy: *Milyen lesz az érettség? Nehéz lesz? Mit fognak kérdezni? Milyen várni az eredményeket?* – és a felvétellel kapcsolatban is hasonló kérdések foglalkoztatják őket. Kérdezzetik az elballagókat: *Na, milyen volt? Izgultál?*, de akármilyen választ kapnak, nem fogja megnyugtatni őket. Ez az interjú sem azért íródott, hogy próbálja megnyugtatni a negyedikeseket, csak egy volt ságvársta élményeit meséli el röviden a cikk, s talán segít abban, hogy felkészülj lelkiükben, hogy mi fog rád várni az érettségi és a felvételi napján.

– *Talán beszéljünk először az érettségiről. Mikor kezdted rá tanulni?*

– Amint megmondták a témaköröket, illetve tételtémákat, hiszen magyarból és történelemből minden héten volt tételóránk, amik azokból feleltünk, amit aznapra adtak ki.

– *Össze tudtad egyeztetni a szórakozást és a nagy hajítást, ami az iskolában várt?*

– Úgy, ahogy; jártam szórakozni, de azért ritkábban.

– *Mik voltak az első gondolataid, mikor felkeltél az írásbeli és szóbeli reggelel?*

– Azt gondoltam, hogy valahogy

csak sikerül majd, hiszen mindent megtanultam. Bár azért kicsit féltém a törtitől, mert volt néhány "húzó" tétel, aminek nem örültem volna.

– *Féltél bemenni a terembe?*

– Nem túlzottan.

– *Azt húztad, amit szerettél volna?*

– Szerencsére igen, meg is könnyebbültem, amikor megláttam, hogy mit választottam.

– *Tanultál az érettségi napján?*

– Nem, hiszen ideges voltam, és nem tudtam tanulni.

– *Milyenek voltak az érettségizetők?*

– Minden tanár segítőkész volt.

Persze, ez nem azt jelenti, hogy aki nem tanul, azt átengedik!

– *Rendben. Most beszéljünk egy kicsit talán a felvételiiről. Mit éreztél, mikor bementél a vizsgáztató terembe?*

– Izgultam, bár szerintem ez természetes.

– *Egyedül te voltál benn a felvételizetőkkel a teremben?*

– Nem, egyszerre két tanuló felvételizett.

– *Tanultál-e, amíg vártál, hogy behívjanak?*

– Igen, próbáltam átismételni néhány dolgot.

– *Na és sikerült?*

– Úgy nagy általánosságban igen.

– *Milyenek voltak a felvételiztetők?*

– Szerintem elég rendesek voltak, bár azért siettették az embert, ami kicsit zavaró volt.

– *Nehéz kérdéseket kaptál?*

– Nem, viszonylag könnyűeket.

– *Hányan voltak a felvételiztetők?*

– Már nem emlékszem pontosan, kb. hárman.

– *Előtte jártál különórákra?*

– Igen, jártam, matekból.

– *Milyen volt kijönni a teremből?*

– Jó érzés volt, örültem, hogy túl vagyok rajta.

– *Ugye neked van nyelvvizsgád?*

– Igen. Olaszból van középfokú.

– *Most ezt a kettőt összehasonlítva, mármint a nyelvvizsgát és a felvételit, melyik volt a könnyebb?*

– Nézd, ez attól függ, hogy miből kell felvételiznie az embernek.

– *Nehézebb volt, mint amire számítottál?*

– Egyáltalán nem! Így utólag belegondolva, nem is volt olyan nehéz.

– *Melyik iskolába jársz most?*

– A JATE Szegedi Élelmiszeripari Főiskolai Kar menedzser-vállalkozó szakára.

Eszem

KÖLL DÖK?

Amint azt rádió, plakátok és futárok útján tudokra adták, kedves diáktársak, szept. 23.-án tartotta a DÖK első összeröffenését. A gyűlésen két diák és Mészáros Tibor tanár úr elnökölt. Minden osztályt 2-2 embernek kellett képviselnie, és mivel – csodák csodája – hiánytalanul el is jött mindenki, ezért kb. 40-en zsúfolódtunk be a 214-es terembe fél 3-kor.

Az elnök névsorolvasás után rátért a napirendi pontokra. Az első vitatott téma a gólyabál időpontja volt. Az eredeti dátum okt. 30. Mind erkölcsi, mind etikai kérdéseket feszegetett azzal, hogy túl közel esett Halottak napjához. A másik lehetséges időpontnak az okt. 21-et kiáltották ki.

A másik napirendi pont a Ságvári-nap részletes megbeszélése volt; az említett napokat okt. 26.-27-én tartják. Az iskolavezetőség előállt egy javaslattal: okt. 26-án, csütörtökön 12:05-ig lenne tanítás és pénteken a két első órát fordított óraként tartanák meg. Ugyanis ha pénteken – mint a Ságvári-napokon általában – szünetet kapnánk, a szünet rövidülne meg egy nappal. Viszont a jogszabályok értelmében tanítási napnak minősül a nap, ha minimum 2 órát megtartottak. Tehát pénteken az iskolai hagyományoknak megfelelően fordított napot is tartanánk és egyúttal a szünet hossza is teljes lenne.

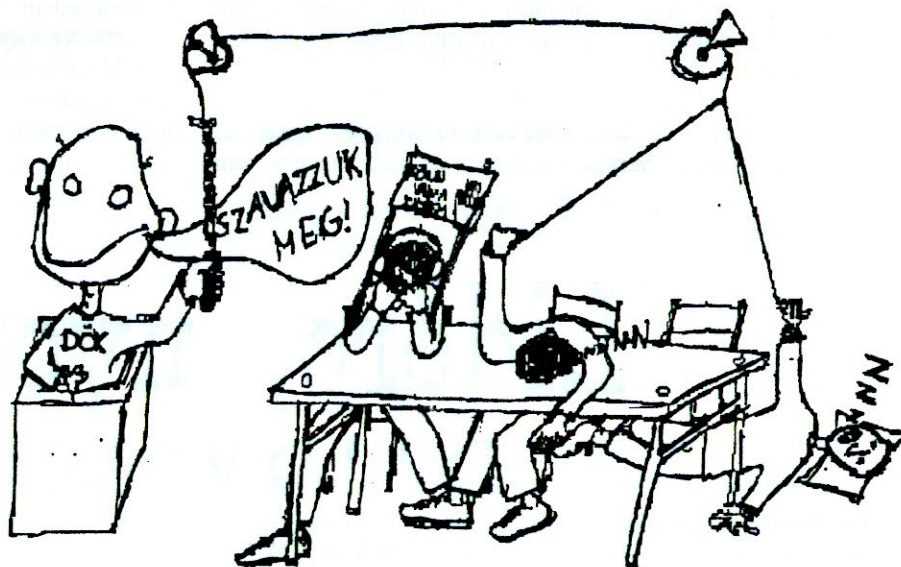
Felvetődött, hogy a jeles napokon mely osztályok szervezzék a szokásos vetélkedőket. A tanár-diák megméretetés készítésére több osztály is vállalkozott, de a TÖTIDEEŐSÁRA megszervezésétől mindenki ózdkodott (végül azért mégiscsak akadtak bátor és nemes vállalkozók).

Mészáros tanár úr igaz örömmel a hangjában jelentette be, hogy nőttek a DÖK pénzügyi lehetőségei: az iskola diákonként 200 Ft-ot kap. Valószínűleg ebből fogják finanszírozni az új hirdetőtáblák beszerzését. Valaki fel-

vetette, hogy minden terembe lehetne címert tenni. Ezt a többiek egyöntetűleg lehurrogták, de ezen ötlet kapcsán felmerült a probléma, miszerint a Ságvárinak nincs igazi címere. A mostani kísértetiesen hasonlít a Radnótiéhoz, mivel nagyjából csak a felirat különbözik. Tehát az elnök felszólítására ezúton is közhírré téteük, hogy pályázat útján keressük azt a gazdag fantáziájú alkotót, aki hön szeretett iskolánknak megfelelő címert tud készíteni. A mesterműveket az illetékeseknél lehet leadni (hogy kik ezek, azt nem tudom, de a hirdető-

bele). Ennek kapcsán a sulirádió üzemeltetője felvetette, hogy lehetne még egy CD-lejátszót venni a rádió számára 30.000 Ft-ért. Ez az ötlet általános nemtetszésnek örvendett. Az idea elvetése után az ötlet atyja fájdalmas mosollyal ajkán már csak egy új zárat kért, és kárpótlásul a CD-lejátszó helyett meg is kapta.

Megvitaták még az iskolapólo külsőcsinének felújítását és a rajta lévő reklámok megszüntetését. A vihart az utolsó napirendi pont váltotta ki: az éltes köztisztaság-fenntartó hölgyek panaszokdta, hogy hiába raktak ki csikkartó

plakátokról majd kiderül). Az arra méltó pályázó könyvjutalmat és egy pólot kap, további ajándékai: igazgatónk meleg vállbaveregetése és lapunk következő számában egy 2 soros megemlékezés.

Szóba jött még a Ságvári-napok záróbulija is, itt mindenki egyöntetűleg mellette szavazott. Ez a buli egyike lenne annak a négynek, amit az iskola hivatalosan engedélyezhet a sulis összes tanulójának (tehát az évfolyamok, osztályok bulijai ebbe nem tartoznak

edénykéket a mosdóba, a „galádok” mégis máshová dobják a csikkeket. A dohányzók és nemdohányzók elveinek és kényelmének az összehangolásának különböző megoldásainak a megvitatása felkavarta a kedélyeket. Mivel az ügy részleteit azóta többször visszahallottam a WC-ben, ezért úgy gondolom, ezt felesleges megírni (egyébként sem tudunk dűlőre jutni az ügyben). A félórás meddő vita után a következő megbeszélés időpontjának kihirdetésével véget ért a középiskolai demokrácia netovábbjának idei első gyűlése. Soya

Aero-bika

Kedden este fél hétkor az egyórás aerobic után kifulladás és fáradtan vánszorogtam be "tanáraink" öltözőjébe, hogy kivallassam őket. Megvártam, míg Gabi (11. B) és Zsuzsa (11. F) is elkészül, majd belefogtam.

– *Ez az aerobic most indult. Hogyan jött az ötlet?*

– Az ötlet tőlem ered, de Zsuzsi valósította meg – szól Gabi –, ő járt az igazgatóhoz, ő kérte el a termet.

– *És ti kihez jártok?*

– A Béke Utcai Általános Iskolában Marton Éva kezei alatt edzünk. Ő is tanuló volt, ahogy mi.

– *Mióta csináljátok?*

– Mióta is? Gabi úgy öt éve, én négy éve – veszi át a szót Zsuzsi.

– *Változatlanul eljártek ezekre az órákra?*

– Már nem olyan sűrűn. Nincs mindig idő rá.

– *Milyen tanítani?*

– Nem újdonság számomra a tanítás, tartottam már órákat. A legfontosabb figyelni és alkalmazkodni a másikhoz, elmagyarázni, és korrigálni a hibákat.

– *A koreográfiák hogy készülnek?*

– Mi találjuk ki őket, de ez nem olyan nehéz, hiszen az aerobicnak megvannak az alaplépései és az óramenete, ami

fél óráig ugrálásból, majd az izmok megdolgoztatásából áll. Ezekre építve végül is könnyű kitalálni egy koreográfiát.

– *Szerintetek mi az aerobic, tánc?*

– Nem szeretem, ha táncnak mondják. Ez egy táncos torna, csak ennél dinamikusabb, és minden izmot megdolgoztat.

– *Ti hogy érzitek magatokat egy edzés után? Mert én kivagyok.*

– Kellemes fáradtságot érzünk, de fel is vagyunk töltve. Amikor én kezdtem, nem tudtam elképzelni, de így van. Fel vagyunk töltve. Hozzászoktunk.

– *A tanáraitok mit szólnak ehhez az egészhez?*

– A testnevelés tanárok nagyon méltányolják, más tanároktól nem kaptunk jelzést, hogy tudnának róla.

– *Van valami célotok ezzel?*

– Nem akarunk aerobic-tanárként dolgozni, legfeljebb mellékállásban. Hobby szinten, de komolyan csináljuk.

– *Büszke vagy magadra?*

– Ha jól csinálom, akkor igen. Az első óra utáni taps, és hogy mindenki mosollyal az arcán ment ki a teremből, az nagyon jól esett.

Lidérc, nyomás!

Irodalom óra volt. Mivel a felelő már belekezdett a feleletbe, úgy gondoltam, itt a megfelelő alkalom a nyelvtan házim elkészítéséhez, ami majd a következő órán lesz. Úgy látszik, nem gondoltam jól, ugyanis rögtön kiszúrt a tanárnő, és elvette a füzetem. Óra után, egész szünetben imádkoztam, csak most az egyszer ne adjon rá egyest. Tegnap négytől hétig KRESZ-em volt, és bár az anyagot megtanultam, a házira már nem jutott idő. Őszintén szólva, el is felejtettem.

Bár a tanárnőnek jó kedve volt, én mégis egyest kaptam. Elegem volt. Bár még csak október elseje van, nekem már mégis mindenféle jegy megtalálható az ellenőrzőmben. Hangtalanul törtek elő a könnyeim. Padtársam (aki barátnőm, szobatársam) próbált vigasztalni. Nem ment. Ha az ember visszatartja azokat a könnyeket, csak annél jobban kikíváncsoznak. Érthetetlen!

Ekkor érkezett egy üzenet, amely annyira szép és szívhezszó volt, hogy nem bírtam tovább, sírnom kellett. Igenis, sírni, olyan igazit sírni, mikor az ember nem kap levegőt, el-elcsuklik a hangja, remeg. Hát ha ezt akartam, meg is kaptam. Úgy sírtam, hogy már az öklömet haraptam, hogy ne legyen túl hangos. (Amit eddig különben soha nem hittem el, hogy valaki úgy sírjon, hogy az ökleit harapdálja, azt hittem, ez csupán Jókai szegényes fantáziájának a szüleménye.)

De igenis hangos voltam, túl hangos, úgyhogy kimentem az óráról, és kint, a folyosón ordítottam. A már említett padtársam kijött utánam, és valamelyest sikerült lecsillapodnom. Visszamentünk.

A bátyám mindig gyűlölte a magyartanárokat. Nem szerette az órákat, gyűlölte azt a megoldást: *Vincs házi feladat? Egyes. Meg kell, hogy*

cáfoljam őt. Bár már harmadikos vagyok, a magyartanárnő volt az első az iskola óta, aki odajött hozzám óra után, megbeszéltük a dolgot, javítási lehetőséget adott, és – ó, ti szegény, szeretetet nélkülöző, nagy gimnazisták! Milyen is átlépni az általános iskola "együtt sírunk és együtt nevetünk" szindrómája után a vérfagyasztóan hideg gimnáziumba! – megsimogatta a fejemet.

És bár sok mindenkinek szerettem volna (és még szeretnék is) köszönetet mondani, csak egy verset küldhetek:

*"Ne csüggedj, hisz ifjú vagy,
S minden elérhető,
Ha van benned bátorság,
Remény, s szeretni erő..."*

Ez pedig az a vers, melyet akkor én üzenetként kaptam. Merítetek ebből erőt.

UNNA

"Baj van, mert görény van az orromban!"

A tanév első túrája szeptember 11-13-ig tartott. 15 fős csapatunk a Bakonyban található Vinyére igyekezett. Túránk mottója a Tanár úr által sokat idézett Holló-színház szöveg volt: "Baj van, mert görény van az orromban..."

Péntek délelőtt a 9 óra 35 perces vonattal indultunk, bár a sípszó elhangzása előtt 5 perccel még nem volt teljes a csapat: Fröhlich tanár úr hiányzott. Teltek a percek, és már a vonat indulásának késleltetésén törtük a fejünket, amikor feltűnt a peron végén egy háztizsák és egy szatyor krumpli. Amikor közelebb ért, rájöttünk, hogy a Tanár úr az. Éljenzésben törtünk ki. Végre itt vannak a menetjegyek! (Mint később kiderült, a Tanár úr kultúráról is gondoskodott a hétvégére: L'art pour l'art szövegeket nyomtatott ki.)

Útközben a vonatközönséget hangos kacajokkal, magunkat pedig mocsarazással és tanulással szórakoztattuk. Így az út hét órája hipp-hopp elszállt, és már meg is érkeztünk a fatelepnél alig nagyobb faluba.

Este a turistaház megszállása után nekiláttunk a néhány ügyes kezű társunk által készített tengernyi tejberizs elfogyasztásának. (Közben megtudtuk a

Tanár úrtól, hogy a kikészített pohár a nem izló vacsora üritésére szolgál.)

A következő program pont Tanár úr felolvasása volt (L'art pour l'art), majd a jól ismert "Most mutasd meg!" következett. Jól megmutattuk!

Másnap nehezen, de kikászálódunk az ágyból, és ébredés után útra keltünk. Még az eső lógó lába sem tán-

hogy a fele még hátra van. Az utolsó kilométert zuhogó esőben és cuppogó cipőben a Cuha-patak vizében tettük meg.

Jó meleg, papírfalú faházunk már várt ránk, és végre letusolhattunk kinek-kinek érdeme szerinti hőmérsékletű vízben. A kolbászra se kellett sokat várni, ahogy az esti mesére sem – amit a mosogatóbrigádnak munkája jutalmául nem kellett meghallgatnia.

Másnap délelőtt tanúi lehettünk Tanár úr munkaszervező tehetségének, és miután ennek demonstrálása véget ért, a ház tiszta lett.

A hazafelé út csendes volt. A legtöbben tanultak, csak néhány szerencsésnek adatott meg a mocsarazás öröme. Buda-

pest és Szeged között, mivel másutt nem volt hely, a bicikliknek fenntartott vagon szálltuk meg a büfékocsis nagy öröme. (Csak kétszer kellett átgázolnia rajtuk.)

Az állomáson mindenkit várt egy-két családtag vagy egy tömegközlekedési eszköz, hogy hazaszállítsa. Fáradtan, de vidáman tértünk haza.

a Nagy Vidám Vezér hívei

Első és egyben utolsó ábra: Albert nyúzta a rövid ebet "Belecsalogtad már a szendvicsbe?" (Fröhlich Lajos)

torított el minket! Egy óra telt csak el, amikor hiányérzetünk támadt: nincs turistajelzés! Így elérkezett az idő a "romantikára". A cseszneki várat "tökön-paszulyon" keresztül értük el.

Ebédünket a Csesznek határában költöttük el, majd desszertként keresztülvonszoltuk magunkat az Ördögárok csúszós szikláin. A túra folytatásában már mindenki a szálláson levő kolbász illatát érezte, vagy a szomszédos határában volt, amikor kiderült,

Gyógy-sarok

KÉPREGÉNY

① SÜT A NAPOCSKA

② HÁT INNEN MEG HOVA LETT?

Hospitálás tési órán

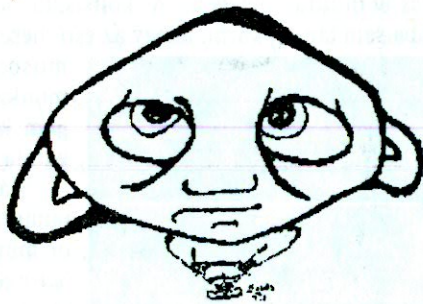
– avagy a lány focibajnokság első meccsének krónikája

Az óra bemelegítéssel kezdődik. A lány foci házibajnokság folyik. Van aki – bevallása szerint – még nem látott focilabdát, s nos, ez meg is látszik. Máris 1:0 a mieinknek. A gólt *K.* rúgta. Ő ezzel a focibajnokságban jelenleg a gólkirály 1 góllal. Sokkal szervezettebb az A-sok csapata: 2-1-2-1 felállás szerint játszanak. Közben *J.* is betalál. A kapus igen jól véd, a másik csapatban azonban fejelni tudnak jól. Olyan hideg van, hogy a tollam is befagyott. A lányok ezért hajtanak. *J.* kihagyott egy tizenegyes lövést. *K.* küdi ballal is. *V.* is 1 gólos. A kapus luftot rúgott, szerencse, hogy nem a kapuban állt. *N.* nagy kapufája után *K.* végre két gólos, de

mire leírom, már három. Illetve öt. Vége a féldőnek. De a reklám után visszajövünk.

Még azt is le akartam írni, hogy az ellenfél kapusát arconnyomták. A gólkirályt pihentetik. *K.* nyolcadik gólja is megszületett. Hát ennek a *K.*-nak aranyból van a bal lába. *É.* – aki egyébként *Kr.* – bejött *N.* helyett. Majdnem beharaptak egyet. Az ellenfél áttért egészpályás támadásra, de ennek is megvan a maga hátulütője. *K.* a tavalyi átlaga alatt teljesített, de így is 10:0-ra végződik a meccs! Király!!

Balázs Péter matexakos tanárjelölt

Kedves monitorfejű fiatalok!
Ismét letölthető Interneten a

Zecekehónalj

parfümgyár legújabb illatkollekcója.
Lejátszhatók az új Smellblaster pro^o szag-kártyával.

Vásároljátok meg!

Andy és József

"A magyarok egyszerűen imádnivalóak!" Andy baseballsapkát visel és mosolyog... egy óriásplakátról. Andy az USA-ból jött. Az USA messze van. Messziről jött ember meg, ugye... mindenki ismeri a szólamot. Más kérdés, hogy Andy valószínűleg azt sem tudja, kis hazánk mely féltékeny rejtézik, mivel hogy soha nem is járt Hángörben. Bezzeg a magyar! Nyomulna a lehetőségek hazájába, a nemzetiségtelen kultúrába, a tömegnyomorba! Akkor talán, mondjuk József mosolyogna az utak mentén. József, aki értelmiségi dolgozó, kétgyermekes boldog családapa, felesége jól főz, és minden

nyáron meglátogatja a sráccokkal a nagymamát. Ezenkívül az átlagfizetésből – a Danone joghurt mellett – még egy balatoni hétvégére is telik. Minden este – vacsi közben – megbeszéljük, mi volt a munkahelyen, meg hogy Petinek új cipő kellene. József pedig változatlanul boldog a plakáton, s lehet, hogy erről fogalma sincs, mivel még sosem járt Amerikában. Megelégedett mosolya mellett pedig tízszeres nagyrításban világít a szlogen: "Áj lāv Júesszjé! – József, Hungary"

Betti

ÚJSÁGVÁRI, A SÁGVÁRI ENDRE GYAKORLÓ GIMNÁZIUM LAPJA.

Felelős kiadó: Kánitz József

Főszerkesztő: Molnár Gergely 12. B

A szép rajzokat készítette: Petrovity Gorán 12. B

Munkatársak: Pruszi Zsanett, Szögi Mária 9. C, Ábrahám Tímea, Takács Emőke 9. G, Hornok Blanka, Juhász Veronika, Kocsis Beáta, Kovács Kamilla 10. B, Oláh Zsófia 10. G, Miklós Erzsébet 11. B, Jász Judit 12. A, Balassa Bernadett, Szűcsborus Melinda 12. C, Troján Tamás 12. G

Köszönjük Laklia Márta segítségét!

E-mail: SZERK@gyakg.u-szeged.hu

Honlap: www.gyakg.u-szeged.hu/hirmondo/ujsag/index.htm

Újságunk a SOROS ALAPÍTVÁNY támogatásával készült.